

Grænsen mellem, naar de er Tjenesteforseelser og naar ikke, ofte kan være vanskelig at drage. — Naar man yderligere foreslaar inddraget under militære Straffesager saadanne Forbrydelser, som vel efter deres Natur er rent borgerlige, men som er begaaede inden for Militærets Enemærker, har Grunden hertil været, at Efterforskningen her dog altid i stort Omfang maatte foretages af Militæret selv, og at det i det hele bør undgaas og ogsaa er i Strid med Retsplejelovens Standpunkt, at de forskellige Sider af Anklagevirksomheden overdrages forskellige, af hinanden uafhængige Myndigheder. — Endelig foreslaar man inddraget under militære Straffesager Sager mod militære for Gade- og anden offentlig Uorden, idet man mener, at deslige mindre betydelige Forseelser, der hyppigst vil blive begaaede under Tjenestefrihed, foruden at de tillige maa ses som Misbrug af den tilstaaede Frihed og for saa vidt har et Skær af Tjenesteforseelse, ofte vil egne sig til hurtig Afgørelse ved en arbitrær Straf. — Over for Udtalelser nedenfor fra Mindretallets Side skal Flertallet henvises til, at det Omraade, som de „militære Straffesager“ saaledes faar, ikke vil komme til at strække sig udover den Kreds af strafbare Handlinger, der omfattes af den gældende Straffelov for Krigsmagten, se særlig §§ 57, 116, 3die Stk., 120, 2det Stk. 131, 133, 139, 172, 183—84, 9. og 11. Kapitel. Samtidig maa Flertallet imidlertid fremhæve, at det finder det rigtigst, at Afgørelsen af, hvilke Forseelser, der skal henføres under militære Straffesager og derved undergives de særlige Regler i denne Lov, derunder den militære Paatalemyndighed, træffes selvstændig ved nærværende Lov og ikke ved Henvisning til den militære Straffelov, der er affattet med andre Hensyn for Øje end Hensynet til, hvilke Sager der bør være „militære Straffesager“ i nærværende Lovs Betydning. Ved en eventuel Revision af den militære Straffelov bør derhos udelukkende strafferetlige Hensyn være afgørende for, hvilke Forseelser

begaaede af militære der er Grund til at give særlige Regler for i en militær Straffelov, og disse Hensyn kan meget vel føre til, at visse Forseelser, som omfattes af den gældende militære Straffelov, lades uomtalte i den nye Lov, fordi den borgerlige Straffelov hjemler fornøden Straf for dem, medens de dog er af en saadan Art, at de bør undergives den særlige militære Paatalemyndighed efter nærværende Lov.

Over for de Betæneligheder, der inden for Kommissionen er kommet til Orde over for de Udvidelser af Begrebet militære Straffesager ud over egentlige Tjenesteforseelser, som man saaledes har foretaget af Hensigtsmæssighedsgrunde, henviser endelig Flertallet til, at efter at selve Domstole er henlagt til de borgerlige Domstole, synes der ikke at være Plads for særlige Betæneligheder ved at give Begrebet militære Straffesager de foreslaaede Udvidelser.

*Mindretallet* anser derimod ikke Ud-kastets Bestemmelse om, hvad der skal henføres under militære Straffesager, for tilfredsstillende. Naar der i Kommissionen er Enighed om, at der maa bevares særlige Regler for Retsplejen i Hær og Flaade, er dette ikke begrundet i den Opfattelse, at der bør skabes en Undtagelsesstilling for militære Personer, hvad enten nu dette maatte opfattes som et Privilegium eller det modsatte, men derimod i objektive Forhold, som medfører, at det efter Omstændighederne kan være hensigtsmæssigt og fremmede en retfærdig Afgørelse at undergive visse Lovovertrædelser af militære en særlig processuel Fremgangsmaade. Men dette synes vanskeligt at kunne gælde om andet end saadanne Forseelser, som har en særlig militær Karakter, og navnlig kan det Hensyn til Orden og Disciplin i Hæren, der paaberaabes for, at de, der har Ansvar for denne Orden og Disciplin, ogsaa bør have de fornødne Magtmidler til at gennemføre den, i hvert Fald ikke føre videre end til at anordne særlige Regler for egentlige Tjenesteforseelser og dermed i nær Forbindelse staaende Handlinger.